

VAN JE VRIENDEN MOET JE 'T HEBBEN

HUMORESKE, NAVERTELD DOOR COR Z.

Een meisje om te stelen, Sam! zei Piet Rensing, terwijl hij met zijn vriend en collega van kantoor naar huis wandelde. „Oogen als een paar lichtblauwe viooltjes en haar als... als vloeibaar goud. En een figuurtje! Prachtig! Niet zoo'n kurasier, neen, elegant, soepel, allerlieft! Om elken man in extase te brengen.“

„En wil ze niks van je weten?“ informeerde Samuel Plesmeyer.

„Zij wel, maar haar vader niet,“ zei Rensing verontwaardigd. „'t Is een vrekke, kleingeestige oude sukkel, die zijn tijd doorbrengt met vlinders vangen. De laatste maal dat ik kwam, dreigde hij den hond op me los te laten, als ik niet gauw maakte dat ik wegkwam.“

„En wat deed je toen?“ vroeg Plesmeyer nieuwsgierig.

„Ik smeerde 'm natuurlijk,“ antwoordde Rensing gemelijk. „k Had geen zin met den oude te redetwisten.“

„Dat zal je toch wel moeten doen,“ merkte Plesmeyer op, „als je zijn tegenstand overwinnen wil. Toen ik nog in het verre Westen was“ (hij had eens een paar weken in Amerika doorgebracht en liet geen gelegenheid voorbijgaan hierop te zinspelen en zich voor te doen, alsof Buffalo Bill en andere helden der prairiën maar kwajongens waren bij hem vergeleken). „Toen ik nog in de Far West was, kende ik ook iemand die van zijn aanstaanden schoonvader geen toestemming kon krijgen. En weet je wat hij deed? Hij nam zijn revolver en schoot zooveel gaten in de lucht rondom den ouden heer zijn hoofd, dat deze van angst maar gauw zijn toestemming gaf.“

„Ja, ik wou dat ik ook zoo knap met de revolver kon omgaan, dan zou ik den oude ook zoo'n kool stoven,“ peinsde Rensing; toen opeens zijn vriend een slag op den schouder gevende, riep hij verheugd uit: „Drommels, Sam, jij bent mijn man. Jij kunt dat zaakje voor mij in orde brengen.“

„Tut, tut! Ik wil het meisje niet trouwen,“ zei Sam haastig.

„Niet noodig, man! Dat zal ik wel doen! Maar jij trekt er op af, met je cowboyhoed op, je mantel, je mokassins en je andere paperassen aan, neemt je revolver mee en maakt dat de ouwe heer schriftelijk zijn toestemming geeft. Hij is een zenuwachtig bang baasje en doet dadelijk wat je hem vraagt, zoodra hij je propenschiet ziet. En dan,“ ging Rensing enthousiast voort, „kom ik en trouw mijn ideaal.“

„Hm!“ mompelde Plesmeyer. „Dat wil dan zeggen, dat ik het werk doe en jij met de belooning gaat strijken.“

„Samuel!“ riep de ander verontwaardigd uit, „ik wist niet dat jij er zulke zelfzuchtige, bekrompen beschouwingen op na hield. Bovendien wat 'n fraaie geschiedenis zou 't zijn om aan de lui op kantoor te vertellen.“

Dit laatste argument maakte indruk op Plesmeyer. Er waren onder de collega's enkele hatelijke, afgunstige snuiters, die het durfden wagen de heldendaden van Samuel Plesmeyer in de prairie bedreven in twijfel te trekken. Het zou natuurlijk aan die nietswaardige spotters den mond snoeren en bovendien aan andere verhalen, die hij mocht verzinnen, meer schijn van waarheid geven. „Hm! 't Is toch nog al gevaarlijk!“ zei hij aarzelend, maar reeds half overwonnen. „Daar heb je bijv. de politie!“

„O!“ antwoordde Piet Rensing op overtuigenden toon. „De oude is veel te zenuwachtig en later veel te bang zich belachelijk te maken, om er de politie in te halen.“

„Nou, akkoord!“ besloot Plesmeyer, blufferig. „Je moet er mij echter later geen verwijt van maken als je huwelijk je niet bevalt!“

En zoo geschiedde het dat den eerstvolgenden Zaterdagmiddag Samuel Plesmeyer, gehuld in een wijden mantel en breedgeranden hoed, met een paar geelleeren beenkappen om en gewapend met een revolver op reis ging naar het nabij gelegen dorpje waar in een klein landhuisje troonde de vader van het meisje dat op het gemoed van zijn vriend zoo'n onuitwisbaren indruk had gemaakt. Piet bracht hem naar de tram.

„Nou, ouwe jongen,“ zei deze, toen Plesmeyer reeds was ingestapt, „maak je om 's hemelswil niet belachelijk door op het laatste oogenblik terug te krabbelen.“

„Hoor eens,“ antwoordde de beleedigde afgeant, „ik vind het geen lollige opdracht, maar als je denkt dat ik de zaak nou op zal geven, dan ben je glad abus.“

„Nou, nou, word maar niet kwaad!“ kalmeerde Rensing. „Des te beter! Want weet je, ik heb aan al de kennissen geschreven wat je plan is. Als je het dus niet ten uitvoer bracht, zou je er wat over te hooren krijgen!“ Plesmeyer gromde en viel op zijn zitplaats neer en terwijl

de tram in beweging kwam, wierp hij nog een laatste ontevreden, geringschattenden blik op zijn vriend, die afscheid nam en, in zichzelf glimlachend, zijn weg vervolgde.

Die beroerde kerel met zijn briefschrijverij. Hij was voornemens geweest aan de eerste halte uit te stijgen en met de volgende tram terug te keeren. Dat ging nu niet, want dan was hij voor goed de risée van de heele bende. Zenuwachtig haalde hij de revolver te voorschijn en nam tersluiks de kogels er uit, die hij naar buiten wierp. Zie zoo, nu kon dat lamme ding gelukkig niet onvoorziens afgaan. Ja, er zat nu niets anders op dan de oude heer Poelman op te zoeken.

„Och, ik kan altijd nog teruggaan,“ peinsde Samuel.

De krijgsverrichtingen aan de Servisch-Oostenrijksche grens.

Onze foto's geven door de Oostenrijkers gevangen genomen groepen Servische soldaten.

„en dan een of ander smoesje verzinnen om Rensing te vreden te stellen. Maar daarom is het beter als ik de oude heer zie, dan wordt het geloofwaardiger.“

Door deze bespiegelingen bemoedigd wandelde hij in het dorp aangekomen naar de woning van den heer Poelman. Daar zag hij op een gazon achter het huis een klein mager mannetje met een bril op en een schepnet in de hand jacht makende op een vlinder.

„Ik heb hem!“ riep het oude heertje triomfantelijk met zijn net zwaaiende. „Nee — ja, ik heb 'm,“ riep hij nogmaals en sloeg vlak voor Plesmeyer zijn vlindernet op den grond. „Vraag wel excuus, mijnheer, maar ik heb hem!“

„Mijnheer Poelman, geloof ik?“ zei Plesmeyer zenuwachtig.

„Om u te dienen, meneer,“ zei deze beleefd.

„De vader van Lize Poelman?“ ging Samuel voort.

„Juist!“ antwoordde de ander een weinig verwonderd. Plesmeyer hoestte eens en aarzelde, doch dat duurde maar kort. Op eens de hand in zijn broekzak stekende, haalde hij zijn revolver te voorschijn.

„Om 's hemels wil!“ riep de oude heer verschrikt uit. „Neem dat ding weg!“ en hij maakte aanstalten om te vluchten.

„Blijf staan!“ beval de ander, moedig wordende. „Er is geen gevaar voor mijn vrienden. Ik hanteerde dit wapen reeds toen ik nog zó klein was!“ en hij wees de grootte aan van een pasgeboren wicht.

De heer Poelman keek hem vreesachtig aan.

„Pas op!“ zei hij. „'t Mocht eens afgaan.“

„Als het afgaat,“ herhaalde Plesmeyer somber, „dan valt er een doode!“

„Juist,“ stemde de heer Poelman toe. „Daarom heb ik zoo het land aan die soort dingen.“

„Ik meen,“ ging Samuel gewichtig voort, „dat ik nimmer mis, als ik schiet.“

„Hoe interessant,“ verklaarde de oude heer, die langzamerhand van den schrik scheen te bekomen. „U kunt geld verdienen in een variété. Maar u zult me verontschuldigen, ik moet noodzakelijk naar huis.“

„Blijf!“ bulderde Plesmeyer, terwijl hij zijn revolver zoo dreigend op den ouden heer richtte, dat deze zich niets op zijn gemak gevoelde. „Ik moet met je spreken over het huwelijk van je dochter.“

„O, ja!“ gaf de heer Poelman toe, terwijl hij het angstzweet van zijn voorhoofd wischte. „U heeft gelijk, zullen we aanstonds naar het stadhuis gaan?“

„Je schriftelijke toestemming is voldoende.“

„Zoo, zoo! Wilt u dan maar met mij mee naar huis gaan?“

Samuel Plesmeyer lachte in zijn vuistje, het plan scheen warempel te zullen slagen.

„Je hoeft niet in huis te gaan,“ zei hij echter een weinig achterdochtig, toen ze de woning genaderd waren. „Roep iemand van uw huisgenooten en laat die papier, pen en inkt brengen, dan kunt u hier uw toestemming schrijven.“

Gehoorzaam aan dit bevel, verhieft de heer Poelman zijn stem en toen even daarna een jonge dame aan een der ramen verscheen, vroeg hij haar de noodige schrijfbehoeften te brengen.

Een paar minuten later kwam ze naar buiten en keek nieuwsgierig naar de beide mannen. Toen Samuel haar zag, stond hij een oogenblik sprakeloos van teleurstelling. Was dat nu het meisje om te stelen? Hij had verwacht een stralende schoonheid te zien, doch in plaats hiervan zag hij een plomp klein meisje, met blauwe oogen, dat is waar, maar met een mopneus en roode haren. Was dat nu vloeibaar goud?...

Onderwijl fluisterde de heer Poelman zijn dochter toe, terwijl hij pen en inkt aannam: „Het is bepaald de gek die uit het gesticht hier gevlucht is. Hij wil met je trouwen en nu tracht ik hem maar een beetje in zijn humeur te houden.“

„Niet fluisteren daar!“ riep Plesmeyer opeens. „Het is in orde juffrouw Lize!“ ging hij voort en maakte tegen haar allerlei mimen, die het meisje moesten duidelijk maken dat hij de man was die alle hinderpalen voor haar huwelijk met Rensing uit den weg had geruimd.

„Lieve hemel! 't Is afschuwelijk!“ mompelde Lize, terwijl ze haastig wegliep. „Maar ik zal hem in zijn humeur brengen!“

Plesmeyer keek wel een weinig teleurgesteld, toen ze wegliep, maar onmiddellijk zag hij haar van achter het huis weer terug komen, nu met een afschuwelijken buldog aan een ketting.

„Die gek! Ik zal hem wel genezen!“ riep ze woedend uit. „Allo Pluto, pak hem! ksst Pluto!“

Plesmeyer keek razend van angst rond. Die vervloekte dog kwam op hem afrennen en achter hem juffrouw Lize, die dat vreeselijke beest nog aanhitste. En de oude heer Poelman deed ook mee. Ten einde raad smeed hij de ledige revolver in het gras en naar een dicht bij staanden boom vliegende, begon hij deze te beklimmen met een vlugheid, die in andere omstandigheden zeker zijn trots zou hebben opgewekt.

„Pas op hem, Pluto!“ zei Lize tot den dog, die woedend onder den boom stond.

„Vergeef me,“ riep Plesmeyer op deemoedigen toon. „Ik geef toe, mijn handeling moet u een beetje vreemd voorkomen, maar als...“

„Kom mee, Pa!“ zei Lize, terwijl ze haar vader meetroonde naar een tuinhuisje.

Samuel keek hen beide na en dacht in woede aan Rensing, die nu kalm en wel in zijn stamcafé zat. Hij probeerde naar beneden te klauteren.

„Goeie hond!“ zei hij vleiend tegen de schildwacht beneden. „Aardig beest! Ah, Pluto is zoet, hè. Goeie dog.“

Pluto scheen onvatbaar voor gevele, want toen Plesmeyer zich wat te laag waagde, sprong de dog tegen den stam op en deed woedende pogingen om een van Samuels beenen te pakken.

„Wat zal hiervan 't eind wel zijn?“ zuchtte hij wanhopig, terwijl hij zich weer haastte een hooger en veiliger schuilplaats te vinden. Toen opeens zag hij de oude heer en zijn dochter weer naderen, beiden een groote tuinpomp rijdende.

„Wat ga je nu beginnen?“ vroeg hij angstig, toen hij

(Vervolg op pagina 6)